

Bu kitap ne hakkında?

"Büyükanne Mysteria ve Harikalar Bahçesi", garip komşuları Büyükanne Mysteria'nın gizemli bahçesini keşfeden ve içinde fantastik keşifler yapan iki çocuk olan Leni ve Ben'in maceralarını konu alıyor.

© 2024 Ocak Jauchzer. Tüm hakları saklıdır.

KÜNYE

Texte: © Telif hakkı Jan Jauchzer'e aittir.

Kapak tasarımı: © Telif hakkı Jan Jauchzer'e aittir.

Jan Jauchzer

c/o Adressgeber #1393

An der Alten Ziegelei 38

D - 48157 Münster

Görüntü materyali için lisans bildirimini

Web sitemde sunulan görseller, <https://studio.aisixteen.com/> ve <https://www.artguru.ai/>'un gelişmiş yapay zekası kullanılarak oluşturulmuştur . Bu teknoloji, çalışmalarımın içeriğini en iyi şekilde tamamlayan yaratıcı ve benzersiz görsel temsiller yaratmayı mümkün kılıyor. Burada gösterilen resimlerin tüm hakları bana aittir ve kullanımlarına yalnızca bu web sitesi çerçevesinde izin verilmektedir. Başka herhangi bir kullanım açık izin gerektirir.

Görüntüler ayrıca web sitesinin yardımıyla oluşturuldu <https://coverdesignai.com> .

© 2024 Ocak Jauchzer. Tüm hakları saklıdır.

İçindekiler

Bölüm 1: Garip Komşu	3
Bölüm 2: Yasak Kapı	20
Bölüm 4: Bahçenin Sınavı	83
Bölüm 5: Kalbin Savaşı	131
Bölüm 6: Karanlığın Çağrısı	195
Bölüm 8: Karanlık ve Işık	244
Bölüm 9: Parlayan Parça	269

Bölüm 1: Garip Komşu

Sıcak bir yaz günüydü.

Hava küçük sokağın üzerinde parlıyordu ve kuşlar bile sessizdi.

Paul ve kız kardeşi Mia, bahçedeki eski salıncakta sıkılmış bir şekilde oturuyorlardı.

Mahallesindeki yaz hiçbir zaman özellikle heyecan verici olmadı.

Macera yok, gizemli yerler yok.

Sadece sonsuza dek aynı sokaklar ve birbirlerini zar zor selamlayan komşular.

Ama bugün bir şey farklıydı.

"Bunu duydun mu?" Mia aniden sordu.

Sadece hafifçe ileri geri sallanan salıncağı ayakta bıraktı.

Pavlus kitabını bıraktı.

"Ne?"

Mia parmağıyla işaret etti. "Oradan! Yaşlı kadının bahçesinden."

Bahçe bir muammaydı. Neredeyse yeşil bir duvar gibi görünen yüksek, büyümüş bir çitin arkasına gizlenmiş.

Mahalledeki hiç kimse içeriyi görememişti.

Ve orada yaşayan yaşlı kadına çocuklar tarafından sadece "Büyükanne Mysteria" deniyordu.

Vahşi, gri saçları vardı, renkli eşarplar takıyordu ve her zaman tam olarak kimsenin onu beklemediği bir anda ortaya çıkıyor gibiydi.

Bazen ateş gibi parlayan garip bitkilerle dolu bir sepetle.

"Bir şey çatladı," diye fısıldadı Mia. "Belki de bir hayvandır."

Pavlus ayağa kalktı. "Ya da bir hayalet." Sırttı ama Mia ona baktı. "Komik değil."

İkisi çite daha da yaklaştı.

Yoğun yeşillikler, içindeki manzarayı gizleyen dallar ve yapraklar.

Toprak kokuyordu ve daha önce hiç koklamadıkları bir çiçek izi vardı. Tatlı ve bir şekilde... büyü.

Aniden tekrar bir hışırtı oldu. Pavlus sanki oraya kök salmış gibi durdu.

Mia onu kolundan yakaladı.

"Bu doğrudan oradan geldi!" Yarısı sarmaşık bir perdenin altına gizlenmiş küçük, paslı bir kapıyı işaret etti.

"Geçen hafta gol orada değildi," diye mırıldandı Paul.

Mia başını salladı. "İçeri girecek cesaretin var mı?"

Pavlus tereddüt etti. Bahçeyle ilgili bir şey farklı hissettirdi. Sanki onları kendine çekiyor ve aynı zamanda onları uyarıyormuş gibi.

Ama ikisi de bir adım atamadan arkalarından bir ses duyuldu.

"Orada ne yapıyorsun?"

Paul ve Mia etrafta döndüler.

Büyükanne Mysteria orada duruyordu. Gri saçları gökyüzünde bir fırtına gibi görünüyordu ve gözleri sanki doğrudan düşüncelerinin içini görebiliyormuş gibi parlıyordu.

"Çocuklar, bazı kapılar kapalı bırakılmalı," dedi aynı anda hem sert hem de dostça görünen bir sesle.

Ve sonra... Sadece arkasını döndü ve ortadan kayboldu.

Sıcak bir yaz günüydü. Hava küçük sokağın üzerinde parlıyordu ve kuşlar bile sessizdi.

Paul ve kız kardeşi Mia, bahçedeki eski salıncakta sıkılmış bir şekilde oturuyorlardı.

Mahallesindeki yaz hiçbir zaman özellikle heyecan verici olmadı.

Macera yok, gizemli yerler yok.

Sadece sonsuza dek aynı sokaklar ve birbirlerini zar zor selamlayan komşular.

Ama bugün bir şey farklıydı.

"Bunu duydun mu? Mia aniden sordu. Sadece hafifçe ileri geri sallanan salıncağı ayakta bıraktı. Pavlus kitabını bıraktı.

"Ne?" dedi.

Mia parmağıyla işaret etti. "Oradan! Yaşlı kadının bahçesinden." dedi.

Bahçe bir muammaydı. Neredeyse yeşil bir duvar gibi görünen yüksek, büyümüş bir çitin arkasına gizlenmiş. Mahalledeki hiç kimse içeriyi görememişti.

Ve orada yaşayan yaşlı kadına çocuklar tarafından sadece "Büyükanne Mysteria" deniyordu.

Vahşi, gri saçları vardı, renkli eşarplar takıyordu ve her zaman tam olarak kimsenin onu beklemediği bir anda ortaya çıkıyor gibiydi.

Bazen ateş gibi parlayan garip bitkilerle dolu bir sepetle. Diğer zamanlarda, içinden bir bitki kokusu bulutunun yükseldiği eski bir arabayı itti.

"Bir şey çatladı," diye fısıldadı Mia. "Belki de bir hayvandır." dedi.

Pavlus ayağa kalktı. "Ya da bir hayalet. Sırttı ama Mia ona baktı.
"Komik değil." dedi.

İkisi çite daha da yaklaştı. Yoğun yeşillikler, içindeki manzarayı
gizleyen dallar ve yapraklar.

Toprak kokuyordu ve daha önce hiç koklamadıkları bir çiçek izi
vardı. Tatlı ve bir şekilde... büyülü.

"Orada başka birinin yaşadığını mı sanıyorsun? Mia fısıldadı.

"Bu kim olmalı? Paul sessizce sordu.

Mia omuzlarını silkti. "Belki orada saklanan biri. Burada bir cadı
ormanı olduğuna dair eski hikayeler var." dedi.

"Bunlar sadece peri masalları," diye mırıldandı Paul, ama sesi pek
ikna edici gelmiyordu .

Aniden tekrar bir hışırtı oldu. Pavlus sanki oraya kök salmış gibi durdu. Mia onu kolundan yakaladı.

"Doğrudan oradan geldi!" dedi.

Yarısı sarmaşık bir perdenin altına gizlenmiş küçük, paslı bir kapıyı işaret etti.

"Geçen hafta gol orada değildi," diye mırıldandı Paul.

Mia başını salladı. "İçeri girecek cesaretin var mı?" dedi.

Pavlus tereddüt etti. Bahçeyle ilgili bir şey farklı hissettirdi. Sanki onları kendine çekiyor ve aynı zamanda onları uyarıyormuş gibi.

Kapı eskiydi, demir pas içinde koyu kararmıştı ama yine de bir şekilde canlı görünüyordu.

Çocuklar kapıya bakarken sıcak havada bir miktar soğuk süzüldü.

"Belki de gizli bir giriřtir," dedi Mia.

"Ya da bir tuzak," diye yanıtladı Pavlus.

"Pfft, Angsthase." dedi.

Mia, kapıyı kaplayan yaprakları bir kenara itti ve bahçenin karanlığına giden küçük bir yol gördü.

Oradaki ağaçlar daha uzun, daha yoğun, neredeyse yeşil bir duvar gibi görünüyordu.

"Bu sadece bir bahçe," dedi kapıya bir adım daha yaklaşarak. Ama ona dokunamadan önce yüksek sesle "Çatlak!"**.

İkisi irkildi ve arkalarını döndüler.

Büyükanne Mysteria onların arkasında durdu. Gri saçları gökyüzünde bir fırtına gibi görünüyordu ve gözleri sanki doğrudan düşüncelerinin içini görebiliyormuş gibi parlıyordu.

Solmuş yapraklardan oluşan bir gökkuşuğuna benzeyen uzun, dökümlü bir elbise giymişti ve elinde çiçek başları yumuşak bir şekilde parlayan garip bir bitki tutuyordu.

"Çocuklar, bazı kapıları kapalı bırakmak daha iyi olur," dedi aynı anda hem sert hem de dostça görünen bir sesle.

Mia bir şey söylemek için ağzını açtı ama Büyükanne Mysteria elini kaldırdı.

"Merak ettiğini biliyorum. Bütün çocuklar öyledir. Ama bu bahçe diğer bahçeler gibi değil. Onun sırları vardır ve sırlar izinsiz ifşa edilmemelidir." dedi.

Paul ve Mia birbirlerine baktılar.

Daha fazlasını öğrenmek istediler ama kelimeler boğazlarına takıldı.

"Benimle gel," dedi Büyükanne Mysteria birdenbire, bahçenin önüne giden kendi küçük yolunu işaret ederek.

Çocuklar isteksizce onu takip ettiler. Evine vardıklarında eski bir bankın üzerine oturdu.

Etraflarında, başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen bitkilerin bulunduğu saksılar vardı.

Yıldız gibi parlayan çiçekler, gümüşü parıldaayan yapraklar ve düzenli aralıklarla yumuşak bir uğultu çıkaran bir bitki.

"Neden bahçeyi saklıyorsun? Mia sonunda sordu.

Büyükanne Mysteria ona baktı, gözleri parlıyordu.

"Gizli olan her şey gizli değildir. Bazı şeyler sadece doğru anı bekler." dedi.

Çocuklar ne cevap vereceklerini bilmiyorlardı. Ama az önce deneyimledikleri şeyin sadece bir başlangıç olduğunu hissettiler.

Sıcak bir yaz günüydü. Güneş gökyüzünden acımasızca yanıyordu ve yolun asfaltı sanki sıvı gümüşten yapılmış gibi parlıyordu.

Leni ve Ben bahçedeki eski salıncağa oturdular ve can sıkıntısından kaçmaya çalıştılar.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Küçük mahallelerinde hiç heyecan verici bir şey olmadı.

"Hey, bunu duydun mu?" Leni aniden sordu ve aniden salıncağı ayakta bıraktı.

Bahçenin kenarındaki çitlere baktı, bu da komşunun mülkünün manzarasını yeşil bir duvar gibi engelledi.

Ben cep telefonundan başını kaldırdı. "Ne? Hiçbir şey duymuyorum." dedi.

"Oradan," diye fısıldadı Leni ve çiti işaret etti.

"Öyle bir gürültü vardı ki, öyle ki... Çatlak. Sanki biri gizlice dolaşmış gibi." dedi.

Ben gözlerini devirdi, telefonu cebine soktu ve ayağa kalktı.

"Sadece hayal ediyorsun. Orada sadece ürkütücü bahçesi olan bu yaşlı kadın yaşıyor." dedi.

Herkes tarafından "Bayan Mysteria" diye çağrılan yaşlı kadın, mahallede bir tür efsaneydi.

Vahşi, gri saçları, rengarenk eşarpları ve tuhaf bitkileriyle mahallede sohbet konusuydu.

Bazıları onun bir cadı olduğunu iddia etti.

Diğerleri onun bahçesinde gizli deneyler yapan çılgın bir bilim adamı olduğunu söyledi.

Ancak kimse kesin olarak bilmiyordu, çünkü mülkleri yoğun, aşırı büyümüş bir çitin arkasına gizlenmişti.

"Gerçekten bir şey vardı," diye ısrar etti Leni. Ben'in kolunu çekti. "Hadi, bir bakalım!" dedi.

"Dostum, yapma!" Ben homurdandı, ama yine de onu takip etti.

İkisi çite daha da yaklaştı. O kadar yüksekti ki, zaten oldukça uzun olan Ben bile ona bakamazdı.

Yaprakların arasında havada hafif bir koku vardı, tatlı ve çiçeksi, ama aynı zamanda bir şekilde garipti.

"Bunun kokusunu alıyor musun?Diye sordu Leni .

Ben başını salladı. "Evet, bir şekilde... garip. Gibi kokuyor... Çiçeklerle karıştırılmış kola hakkında hiçbir fikrim yok." dedi.

"Sence bu konuda kaba bir şey var mı? Büyülü bitkiler ya da başka bir şey var mı?Leni bazı dalları bir kenara itti ve beklenmedik bir şey keşfetti.

"Şuraya bak!Yarısı sarmaşıkların altına gizlenmiş küçük, paslı bir kapıyı işaret etti.

Çerçeve eskiydi ve küçük yapraklar veya dalgalar gibi görünen karmaşık desenlerle süslenmişti.

"Gol geçen hafta orada değildi," dedi Ben Őüpheyle.

Leni sıırıttı. "Belki de onu özellikle bizim için oraya koydu." dedi.

Ben kuru bir Şekilde güldü. "Evet, elbette, kesinlikle. Böylece içeri girebiliriz ve o bizi kurbaęaya dönüŐtürebilir." dedi.

"Korkunç kedi.Lenı kapıya bir adım daha yaklaştı ve paslı desenleri inceledi.

Elini serin yüzeye koydu ve tekrar çatırdadığında bir adım daha ileri gitmek üzereydi. Bu sefer daha yüksek sesle.

Ben onu kolundan yakaladı. "Bekle! Gerçekten bir Şey var!" dedi.

İkisi arkalarını döndü ve kalpleri bir an için attı. Madam Mysteria onların hemen arkasında duruyordu.

Yalınayaktı, gri saçları güneş ışığında gümüş bir çelenk gibi parlıyordu ve gökkuşağının tüm renklerinde parlayan bir sepet bitki tutuyordu.

"Çocuklar," dedi kulağa sakın ama aynı zamanda biraz ürkütücü gelen bir sesle. "Burada, benim kapımda ne yapıyorsun?" dedi.

Leni ve Ben taşlaşmış gibi orada durdular.

"Biz... hiçbir şey yapmadık," Ben sonunda kekeledi.

Mysteria gülümsedi. "Kapı senin gibi çocuklar için değil. Bahçenize geri dönün ve oynayın. Dokunulmaması daha iyi olan şeyler var." dedi.

Leni itiraz etmek istedi ama Mysteria elini kaldırdı.

"Merak ediyorsun. Bu çok iyi. Ancak unutmayın: bazen sırlar gizli kaldıklarında en güvenli olanlardır." dedi.

Başıyla komşu bahçedeki salıncağı işaret etti. "Geri dön. Bahçenin kendi kuralları var ve ben onları çiğnemem - meraklı çocuklar için bile." dedi.

Ben, Leni'nin kolunu çekti. "Hadi, gitmeliyiz." dedi.

Leni tereddüt etti, ama sonunda onu salıncağa kadar takip etti. Oradan, Mysteria'nın kapıdan kaybolmasını izlediler.

Sarmaşık, sanki kendi başına bir iradesi varmış gibi arkasından kapandı.

"Ya şimdi? Ben sonunda, onlar hala komşunun kaybolduğu yere bakarken sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Leni. "Ama bence oldukça büyük bir şey keşfettik." dedi.

Ben yavaşça başını salladı. Garip koku hala havadaydı.

Ama bahçede ne olduysa, bunun sadece bir başlangıç olduğunu hissettiler.

